

HET CHALET

Catherine Cooper bij Boekeryj:

De cruise

Het resort

Het chalet

Catherine Cooper

HET CHALET

*Vier gasten. Een luxueuze
ontsnapping. En een perfecte moord...*

Vertaald door Percy Balemans

ISBN 978-90-599-0181-0

ISBN 978-94-023-2388-7 (e-book)

NUR 330

Oorspronkelijke titel: *The Chalet*

Omslagontwerp: Claire Ward © HarperCollins Publishers
Ltd 2021

Omslagbeeld: Shutterstock

Productie Nederlands editie: Deul & Spanjaard,
Groningen

Vertaling: Percy Balemans

© 2020 Catherine Cooper

© 2024 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv,
Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag
openbaar worden gemaakt door middel van druk,
fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor mijn liefste moeder die ik nog
steeds heel erg mis xxx

DEEL EEN

PRESS ASSOCIATION

18 januari 2020

LAATSTE NIEUWS: naar verluidt is in het Franse skiresort La Madière een Britse burger omgekomen. Het is nog onduidelijk wat er precies is gebeurd. *Later meer.*

EINDE

1

December 1998, La Madière, Frankrijk

Ik heb een hekel aan dit soort mensen. Ze komen hier één keer per jaar skiën met hun splinternieuwe spullen van Salomon en K2 en denken dat ze professionals zijn. Ze zijn zó irritant. Vergeleken met mij zijn het amateurs.

‘Vandaag willen we de verse poeder opzoeken. Backcountry. Ergens waar we niemand anders tegenkomen. We hebben wel zin in een uitdaging. Snap je wat ik bedoel?’ zegt de een met een geaffecteerd, arrogant accent.

Ja, ik snap wat je bedoelt. Je denkt dat je alles weet, alleen omdat je met je kakschool een paar keer op wintersport bent geweest en je genoeg verdient met je dikke baan in de stad of waar dan ook om een of twee keer per jaar hier te komen skiën. Maar je weet helemaal niets. Daarom moet je

mensen zoals ik, die wél weten wat ze doen, betalen om met je mee te gaan zodra jij je buiten de piste waagt. Je kunt wel een dure uitrusting hebben en de juiste skitermen kennen, maar je weet niets over de bergen. Helemaal niets.

Maar dat zeg ik natuurlijk niet. Het zijn tenslotte mijn klanten. Ik antwoord: ‘Geen probleem. Ik weet wel een mooie plek.’

Ik glimlach gemaakt en beantwoord al hun voorspelbare domme vragen terwijl we met verschillende liften helemaal naar boven gaan. Ja, wonen in een skiresort is leuk. Ja, ik woon hier het hele jaar. Ik lieg over hoelang ik hier al ben (dat doe ik altijd), want dat gaat ze niets aan. Nee, ik heb geen plannen om terug te gaan naar huis. Enzovoort, enzovoort, enzovoort. Ik ben dol op de bergen. Ze zijn mijn thuis. En mijn baan is bijna perfect. Alleen jammer van die klanten.

Tegen de tijd dat we op de top aankomen voelt de wind als windkracht 8. Die ene die duidelijk minder zelfverzekerd is (ik heb niet de moeite gedaan om hun namen te onthouden) trekt een gezicht als hij de harde wind voelt. ‘Jezus, het is ijskoud!’ jankt hij. De andere, die waarschijnlijk een paar jaar ouder is, maar dat is moeilijk te zien omdat ze zich zo dik hebben ingepakt, slaat hem op de rug en buldert: ‘Wat ben je toch een mietje! Hier doen we het voor!’

Ik zet mijn skibril op, trek mijn muts over mijn oren en klik mijn schoenen in mijn ski’s. Mijn twee klanten staan nog te klooiën met hun handschoenen. Schiet toch eens op! Ik heb het ijskoud.

‘Hé,’ roept iemand in een jas met logo. Een van die irritante reisleiders die elk jaar weer lijken te worden vervangen komt in schuss op me af en stopt naast me. ‘Neem je ze mee door de couloir?’

‘Dat is het plan,’ antwoord ik, hoewel hem dat niets aangaat.

Hij trekt een gezicht. ‘Ik hoop dat ze weten waar ze aan beginnen.’ Maar hij bedoelt: ik hoop dat jij weet waar je aan begint.

Ik rol met mijn ogen. Dat kan hij toch niet zien omdat ik mijn skibril op heb. ‘Ik zou ze niet meenemen als ik het idee had dat ze het niet aankunnen’, bijt ik terug. ‘Ik heb de risico’s afgewogen en ze hebben alle formulieren ondertekend.’

‘Hm. Het zijn ook mijn klanten en het is een hoop gedoe en papierwerk als ze iets overkomt,’ waarschuwt hij. Alsof zijn papierwerk mij iets interesseert.

‘Mannen’, roept de reisleider, ik geloof dat hij Richard heet, naar zijn klanten, die godzijdank eindelijk hun ski’s aan het aantrekken zijn. ‘Doen jullie voorzichtig daar beneden?’

‘Doen we!’ roept de oudste van de twee. ‘Kunnen we?’

Op dat moment verschijnt mijn zakenpartner Andy. Dit is niet de eerste keer dat ik zou willen dat ik Skitastic in mijn eentje had opgericht.

‘Wat doe jij hier?’ vraag ik. Mij in de gaten houden waarschijnlijk.

‘Mijn klanten houden het voor gezien voor vandaag. Blijkbaar vinden ze het te koud. Zal ik met je meegaan?’

Ik ga liever alleen. Ik vind het niet prettig als Andy me op mijn vingers kijkt en alles wat ik doe bekritiseert, maar het zou vreemd overkomen als ik zeg dat ik liever niemand mee heb. Ik haal mijn schouders op: ‘Als je wilt. Mij maakt het niets uit.’

En we vertrekken.

**

Het zicht is beroerd. Op de top konden we al niet ver zien, maar nu we afdalen blaast de wind direct in ons gezicht. Zoals ik al verwachtte, kunnen die twee het nauwelijks aan. Ze hadden allebei op de formulieren aangegeven dat ze ‘ervaren skiërs op de zwarte piste’ waren. Echt niet. Het is me al meteen duidelijk dat ze hebben gelogen. Ik heb tegen ze gezegd dat dit backcountry is, maar gelukkig voor hen is het dat niet. Ik wist dat ze het echte hardcore werk niet aankonden. De zogenaamde ‘Couloir Noir’ is geen echte couloir, het is gewoon een hele steile, smalle helling. Officieel is het offpiste, maar van de allereenvoudigste soort. Als je, zoals ik, weet waar je heen gaat, begin je gewoon bovenaan bij de stoeltjeslift en kom je uiteindelijk weer onderaan bij de stoeltjeslift uit. Niets moeilijks aan. Je hoeft niet te hiken en je hebt geen stijvvellen nodig. Niets om je druk over te maken. Maar omdat dit de top van een gletsjer is, kunnen

deze losers straks in hun trieste kantoortje of universiteit of waar ze ook werken opscheppen dat ze ‘door een couloir op een gletsjer zijn geskied’. En daar is het ze uiteindelijk allemaal om te doen. Ik ken dit soort types.

Het verbaast me niet dat ze er totaal niet van lijken te genieten. Ik ga voorop en Andy sluit achteraan. Terwijl de een in ploeg zijn weg naar beneden zoekt, schiet de ander langs me. Hij denkt waarschijnlijk dat hij heel speciaal is omdat hij zo snel gaat, maar hij is gewoon de controle kwijt. Dat is niet stoer of behendig, het is gewoon gevaarlijk. Andy racet me voorbij en ik roep: ‘Zeg dat hij wacht! Hij heeft geen idee waar hij heen moet!’ Maar mijn stem gaat verloren in de gierende wind.

‘Dit is toch heftiger dan ik had verwacht,’ zegt de langzame van de twee.

Hij probeert zelfverzekerd over te komen, maar ik hoor een hapering in zijn stem. Ik weet dat ik nu moet zeggen dat hij het prima doet, maar ik kan het gewoon niet opbrengen. Want hij doet het helemaal niet prima. Andy is degene die altijd aardig is, niet ik. Dat is de enige reden waarom ik een zakenpartner heb: ik ben niet zo goed in vriendelijk zijn. Andy wel. Ik ben hier alleen maar voor de bergen. Voor mij zijn de klanten een noodzakelijk kwaad. Andy doet alle dingen die klanten geweldig vinden: ze meenemen naar de Mont Blanc, opscheppen dat de bergen ons kantoor zijn, steeds maar weer vertellen dat we de beste baan in de wereld hebben. Dus in plaats van de worstelende skiër

gerust te stellen met een of ander cliché, zoals Andy zou doen (je zou het ook gewoon liegen kunnen noemen), draai ik me om en zeg alleen: ‘Volg mijn spoor. Blijf dicht bij me.’

We vinden de andere vent, die gelukkig zo slim is geweest om te wachten, maar na een korte preek over hoe belangrijk het is om je grenzen te kennen, ga ik weer verder, sneller dan ik normaal zou willen onder deze omstandigheden, om er zeker van te zijn dat ik ze vóór blijf. Hij kan me niet inhalen. Ik ben duidelijk een veel betere skiër en ik heb hier de leiding. Ze moeten achter me blijven en mijn spoor volgen, zoals ik ze heb opgedragen. Waarom betalen ze me als ze niet doen wat ik zeg?

Het helpt niet echt dat Andy weer is verdwenen en waarschijnlijk al bijna beneden is. Ik maak nog een paar bochten, sneller dit keer om er zeker van te zijn dat mijn klanten me niet weer kunnen inhalen.

Als ik achteromkijk, zijn ze allebei verdwenen.

2

Januari 2020, La Madière, Frankrijk

Ria

‘Champagne?’ vraagt het opvallend knappe meisje in een poloshirt met discreet logo. Ze houdt me een dienblad met zilveren flûtes voor. Ik glimlach en neem een glas.

‘Dank je.’

‘Goede reis gehad?’ vraagt ze vriendelijk. Tot mijn verbazing verwacht ze zowaar een antwoord.

‘O. Ja, alles is prima verlopen. Dank je.’

‘Ik ben Millie. Ik ben deze week jullie chaletmeisje. Laat het me vooral weten als ik iets kan doen om jullie verblijf nog aangenamer te maken.’

Ik voel een vlaag koude wind als Hugo binnenkomt en hij zijn hand bezitterig om mijn middel legt. Ik verstrak.

‘Champagne, meneer?’ vraagt het meisje en houdt hem het dienblad voor. ‘Ik ben Millie. Het is mijn taak om jullie verblijf zo aangenaam mogelijk te maken,’ herhaalt ze.

‘Heerlijk spul,’ zegt hij.

‘Willen jullie misschien bij de open haard gaan zitten terwijl Matt jullie bagage haalt?’ gaat Millie verder. ‘Dan breng ik wat canapés. De andere gasten worden over ongeveer een uur verwacht, dus leek het me het beste om nog even te wachten met het diner?’ Met een knikje draait ze zich om en verdwijnt door een houten deur naar wat waarschijnlijk de keuken is.

Hugo en ik gaan op een van de twee grote banken bij het knapperende haardvuur zitten. Ik neem een slok champagne, Hugo nipt voorzichtig aan zijn glas. ‘Mooie plek, hè?’ zegt hij.

Het is inderdaad een mooie plek. Eén kant van het gebouw bestaat helemaal uit glas en zelfs in het donker is het uitzicht op de fonkelende lichtjes in het dal adembenemend. Bij daglicht moet het nog indrukwekkender zijn. De kamer is twee verdiepingen hoog, de muren zijn van steen, de grote eettafel is van graniet en overal liggen duur uitziende kleedjes van bont. Toen we aankwamen, brandden er buiten echte fakkels. ‘Het is een mooie plek,’ beaam ik. Voordat ik Hugo ontmoette, was ik nog nooit op dit soort plekken geweest.

‘Goed idee van je om hierheen te komen,’ zegt hij.

‘Ik wist dat je het mooi zou vinden,’ zeg ik koeltjes.

‘Ik weet zeker dat Simon het ook geweldig vindt,’ zegt hij. ‘Heel... geschikt.’

‘Geschikt?’ zeg ik. Ik probeer niet sarcastisch te klinken. Zonder succes. ‘Meen je dat nou?’ Hij lijkt even gekwetst en ik voel me een fractie van een seconde schuldig. Hugo kan soms irritant zijn, maar hij meent het goed. En ik weet dat deze week belangrijk voor hem is. ‘Is hij van koninklijke afkomst of zo?’

‘Nou ja, “geschikt” is misschien niet het juiste woord,’ mompelt hij. ‘Maar als Simon het hier naar zijn zin heeft, is de kans veel groter dat hij investeert in het bedrijf. Je weet hoe die dingen werken.’

Ik knik. Verbeeld ik het me of hoor ik ‘dus zorg dat jij je gedraagt en breng me niet in verlegenheid’ tussen de regels door?

Hij pakt mijn hand. ‘Ben je blij dat je toch bent meegegaan?’

Ik kijk hem aan en glimlach. ‘Ja,’ lieg ik.

Simon arriveert ongeveer een uur later en hij is precies zoals ik me hem had voorgesteld: te zwaar, met een rood gezicht en een bulderende stem. De paar haren die hij over zijn kale hoofd heeft gekamd zijn duidelijk geverfd. Zijn vrouw Cass is

totaal niet hoe ik me haar had voorgesteld: zo'n twintig jaar jonger dan de rest van ons (ze zou Simons dochter kunnen zijn) met perfect blond haar en, tot mijn verrassing, een kleine baby in haar armen. Hugo had hier niets over gezegd. Ze worden direct gevolgd door een tweede jonge vrouw, net als Cass begin twintig. Ik vermoed dat zij de nanny is.

Na het uitwisselen van speelse beledigingen en klappen op de schouders (Hugo en Simon) en zoenen in de lucht en overdreven aandacht voor de baby (Cass en ik, maar totaal niet gemeend van mijn kant), neemt nanny Sarah baby Inigo mee en gaan we allemaal aan de enorme eettafel zitten.

Het diner is voortreffelijk. Meer champagne en exquisite amuse-bouches worden gevolgd door een heerlijk lichte soufflé, daarna kwartel met *pommes dauphine* en een dessertplateau. En natuurlijk veel wijn.

Ik dacht dat het traditie was dat chaletmeisjes samen met de gasten aten, maar blijkbaar is dat hier niet gebruikelijk. Ik had het kunnen weten. Sterker nog, ik had het móéten weten, want ik heb dit chalet geboekt. Millie beweegt zich efficiënt tussen de eettafel en de keuken, zet schalen neer, neemt lege borden mee en schenkt wijn en water in zodat niemand ooit een leeg glas voor zich heeft staan. Simon zit ergens over op te scheppen (ik luister niet echt) en Hugo lacht af en toe of is het slaafs ergens mee eens. Ik voel haat voor hem opkomen en daar voel ik me dan weer schuldig over. Ik wist waar ik aan begon toen ik met hem trouwde. Het is niet zijn schuld.

Cass en ik praten tijdens het eten beleefd met elkaar. Ze is aardig maar saai. Ik stel vragen over de baby, hoewel er waarschijnlijk niemand in de wereld minder geïnteresseerd is in baby's dan ik, en ze antwoordt beleefd, maar een beetje ongeïnteresseerd. Voor de geboorte van Inigo werkte ze in de catering. Ze weet nog niet of ze weer gaat werken, maar waarschijnlijk niet. Simon heeft liever dat ze thuisblijft. Verder zegt ze niet veel. Ik vertel iets over mijn werk en onze bruiloft. Ze glimlacht en knikt met een glazige blik in haar ogen.

Had ik maar beter mijn best gedaan om Hugo ervan te overtuigen dat ik er deze week niet bij hoefde te zijn.

Millie komt terug met een dienblad vol koffie en kruidenthee en zet het voorzichtig op tafel. 'Als jullie verder niets meer nodig hebben, dan wens ik jullie goedenavond?' Ze formuleert het heel tactisch als een vraag. Ik kan me voorstellen dat ze zo langzamerhand wel weg wil. 'Ik zie jullie allemaal morgenvroeg. Hoe laat willen jullie ontbijten?'

'Acht uur graag,' zegt Simon, zonder te vragen wat de anderen vinden. 'We willen morgen meteen de eerste lift nemen, toch Hugo?'

'Absoluut!' zegt hij, zoals ik al verwachtte. Deze week heeft Simon het voor het zeggen.

'Dames?' gaat Simon verder. 'Ik ben zo vrij geweest om een skileraar voor jullie te boeken.'

Ik open mijn mond om te protesteren. Ik wil niet om

acht uur opstaan en ik wil al helemaal geen skiessen. Maar ik vang Hugo's blik op en doe mijn mond dicht. Ik kook vanbinnen.

'Klinkt goed,' zegt Hugo.

'Als jullie het niet erg vinden, ga ik nu naar bed,' zeg ik. Ik gaap overdreven en pak een mok kruidenthee. 'Ik neem dit mee naar onze kamer.'

'Ik kom er zo aan, schat,' roept Hugo me na. De rillingen lopen over mijn rug en ik doe alsof ik hem niet heb gehoord.

*
**

Onze kamer is al bijna net zo indrukwekkend als de woonkamer. Het enorme bed is opgemaakt met fris wit beddengoed en een heerlijk donzig dekbed dat nauwelijks te zien is onder de vele kleedjes en spreien. Ik laat mijn hand over een van de kleedjes glijden. Het is echt bont.

Net als beneden zijn de muren van steen met overal houten lambrisering. Een grote schuifdeur geeft toegang tot een enorme badkamer met een vrijstaande badkuip voor twee personen en een ruime, met marmer betegelde douche. Ik schop mijn laarzen uit zodat ik de vloerverwarming kan voelen, die wordt bediend via een bedieningspaneel op de muur.

De kamer ziet er keurig uit, want alle spullen uit onze Mulberry-kofferset (een huwelijgscadeau van Hugo's moeder) zijn uitgepakt en netjes opgeborgen. Dat soort service

kun je verwachten in een resort als dit, maar ik heb er een hekel aan. Ik hou er niet van als anderen aan mijn spullen zitten. Ik controleer of mijn portemonnee en iPad nog in mijn handtas zitten. Niet dat ik verwacht dat ze zouden zijn gestolen.

Ik draai de kranen in de enorme badkuip open en giet de hele inhoud van een van de kleine groene flesjes erin. Hermès: wat een luxe. Ik kleed me uit en gooi mijn kleren op de grond. Hugo ergert zich daar altijd aan, maar dat kan me niet schelen. Ik laat mezelf in het schuim zakken, draai de kranen dicht en sluit mijn ogen. Nog maar zeven dagen te gaan.

*
**

‘Ria?’ Hugo’s stem klinkt scherp en net iets te hard. Ik open mijn ogen. Het water is lauw. Ik moet in slaap zijn gevallen. ‘Heb je mijn boek gezien?’ Ik kan zijn blik niet goed plaatsen: kijkt hij me nu verwijtend of vriendelijk aan? ‘Je moet niet in slaap vallen in bad. Dat is gevaarlijk.’

Ik trek mezelf omhoog. Hugo reikt me een badjas aan en laat zijn blik over mijn naakte lichaam gaan. Ugh. ‘Ik weet het,’ zeg ik. ‘Maar ik ben doodmoe. Het is een lange dag geweest.’

Hij laat zijn vingers van mijn nek over mijn borsten naar mijn middel glijden. ‘Te moe om...’ vraagt hij.

Ik zoen hem kuis op zijn wang. ‘Waarom neem je geen

douche? Dan zien we daarna wel verder.’ Maar ik weet nu al dat ik net doe of ik slaap als hij straks in bed kruipt.

*
**

Ik hou mijn ogen dicht en adem langzaam en gelijkmatig zodra ik voel hoe Hugo naast me komt liggen. Hij zoent me zachtjes op mijn schouder. Is dat een zucht terwijl hij zich omdraait en het licht uitdoet?

*
**

Er wordt op de deur geklopt. Naar mijn gevoel is het middernacht. ‘Goedemorgen! Ik heb thee meegenomen. Mag ik binnenkomen?’ roept Millie zachtjes aan de andere kant van de deur. Ik druk mijn gezicht in het kussen en negeer Hugo’s erectie die in mijn rug prikt.

‘Je kunt binnenkomen,’ mompelt Hugo en hij knipt het licht aan.

‘Ik zet het hier neer,’ zegt Millie en ze zet het dienblad op het bureau terwijl ze haar ogen discreet afwendt van het bed. ‘Het ontbijt staat om acht uur klaar, maar jullie hoeven je niet te haasten als jullie nog even willen blijven liggen.’

Millie trekt de deur met een zachte klik achter zich dicht. Ik ruik Hugo’s ochtendadem als hij gaapt en zich uitrekt. ‘Daar komt niets van in,’ zegt hij. ‘Niet als het aan Simon